

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **N. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2007, č. j. OAM-495/LE-05-ZA04-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2008, č. j. 56 Az 162/2007 – 31,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2008, č. j. 56 Az 162/2007 – 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce. Kasační stížností napadené usnesení krajského soudu bylo vydáno v řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 8. 2007, č. j. OAM-495/LE-05-ZA04-2006, jímž mu nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadá stěžovatel shora uvedené usnesení krajského soudu z důvodu nezákonnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Stěžovatel se neztotožňuje s posouzením jeho návrhu na ustanovení zástupce a uvádí, že je státním příslušníkem Kazachstánu, který neovládá český jazyk a není orientován v českém právním řádu. Současně stěžovatel zdůrazňuje, že se v daném případě jedná o řízení ve věci azylu, tedy týkající se ochrany základních lidských práv a svobod, jehož výsledek má pro budoucí život stěžovatele zcela zásadní význam. Přitom krajskému soudu je ze stavu spisového materiálu zřejmé, že žádost o udělení azylu nebyla v případě stěžovatele posouzena jako zjevně nedůvodná, jak správnímu orgánu výslovně umožňuje zákon o azylu, nýbrž byla posuzována meritorně. Krajskému soudu je současně z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel požádal o nařízení jednání a právě v této žádosti požádal o ustanovení zástupce. S projednáváním věci samé je přitom spojena řada úkonů stěžovatele jakožto žalobce, které není zjevně schopen činit toliko za účasti tlumočnicka. Postup soudu tak zcela eliminuje smysluplný výkon oprávnění účastníka stanoveného zákonem, které spočívá v jeho osobní účasti při projednávání věci. Na kvalitu projednávání žádosti o azyl a navazujících opravných prostředků by přitom měly být kladeny přísné požadavky, neboť prostřednictvím státních orgánů jsou v tomto řízení plněny mezinárodní závazky České republiky obsažené v mezinárodních úmluvách o lidských právech. Stěžovatel dále konstatuje, že soudem vzpomenuťý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004 - 64, www.nssoud.cz, se netýkal problematiky přezkumu správního rozhodnutí ve věci azylu, nýbrž přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru sociální péče a zdravotnictví, ve věci přidavku na dítě a na předmětnou problematiku proto není přílehlavý. Vzhledem k výše uvedenému

stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel dále požaduje ustanovení zástupce pro řízení o podané kasační stížnosti, neboť splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků.

Přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. stěžovatel spatřuje ve skutečnosti, že svým dosahem přesahuje jeho vlastní zájmy a současně otázka ustanoveného zastoupení v rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci azylu doposud nebyla v rámci rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu komplexně řešena – což dokládá i odůvodnění napadeného usnesení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 11. 2. 2008, v němž uvedl, že kasační stížnost směřuje do procesního postupu soudu o neustanovení právního zástupce. K těmto skutečnostem se správní orgán nebude vyjadřovat a nechává rozhodnutí na uvážení Nejvyššího správního soudu. Správní orgán navrhl odmítnutí kasační stížnosti, případně zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, publikovaný pod č. 108/2004 Sb. NSS), a nedostatek právního zastoupení (ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.) v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobci (stěžovateli) není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publikovaného pod č. 486/2005 Sb. NSS).

Poté se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná (ust. § 104a odst. 1 s. ř. s.). Vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval ve shora citovaném usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS., kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti. O zásadní právní pochybení se přitom v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, b) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. A tak tomu je i v souzené věci, neboť krajský soud v napadeném rozhodnutí nerespektoval dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce rozhodování o ustanovení zástupce dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s.

Ze shora uvedeného je patrné, že Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, který přijatelnost podané kasační stížnosti spatřuje ve skutečnosti, že otázka ustanoveného zastoupení v rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany doposud nebyla v rámci rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu komplexně řešena. Nejvyšší správní soud je naopak přesvědčen, že dosavadní judikatura týkající se rozhodování o ustanovení zástupce, a to i v rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany, je bohatá a vytváří dostatečně komplexní rámec nejenom pro rozhodování správních soudů, ale i Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, publikovaný pod č. 108/2004 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 19/2003 - 45, publikovaný pod č. 492/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publikovaný pod č. 486/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004 - 64, www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaný pod č. 951/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 116/2006 - 150, publikovaný pod č. 952/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 6 Azs 306/2005 - 55, www.nssoud.cz, či náleží Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 16/07, <http://nalus.usoud.cz>).

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů shledal předmětnou kasační stížnost přijatelnou a v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) konstatuje následující.

Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát. Byla-li navrhovatelé ustanovena zástupcem některá z osob uvedených v odstavci 2, která je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen "daň"), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu; to samé platí i v případě, kdy osoby uvedené v odstavci 2 jsou společníky právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon jejich povolání a plátcem daně je tato právnická osoba. Požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení.

Při rozhodování o ustanovení zástupce postupuje krajský soud podle shora citovaného ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., které pro ustanovení zástupce soudem stanoví několik podmínek. V souladu s první podmínkou musí být dány předpoklady pro osvobození navrhovatele od soudních poplatků. Těmito předpoklady má zákon na mysli předpoklady pro přiznání osvobození výrokem soudu podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s.; nemá tedy na mysli případy, kdy účastník je již ze zákona osvobozen, jako je tomu i v daném případě, nebo jde-li dokonce o řízení osvobozené od poplatků věcně. Druhou podmínkou je splnění předpokladu, aby ustanovení zástupce bylo třeba k ochraně práv navrhovatele

(shodně též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, publikovaný pod č. 108/2004 Sb. NSS). Ustanovení zástupce proto nezávisí na úvaze soudu; jsou-li splněny předpoklady uvedené v ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., je soud povinen žádosti účastníka o ustanovení zástupce vyhovět.

V souzené věci krajský soud neshledal splnění v pořadí druhé podmínky, a to s odůvodněním, že vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel učinil vše, co je třeba podle právních předpisů k ochraně jeho práv učinit, a to zcela kvalifikovaným způsobem, je schopen sám v řízení před krajským soudem bránit svá práva a není tak dána podmínka potřebnosti ochrany práv stěžovatele. Ani okolnost, že stěžovatel požadoval, aby k projednání věci nařídil jednání, nebyla dle názoru krajského soudu důvodem pro ustanovení zástupce. Znevýhodnění stěžovatele z důvodu neznalosti českého jazyka mělo být podle krajského soudu odstraněno ustanovením tlumočnicka z jeho mateřského jazyka. A ani ke znevýhodnění stěžovatele spočívajícím v neznalosti právních předpisů by, dle slov krajského soudu, nemělo dojít, neboť tento je v souladu s ust. § 36 odst. 1 s. ř. s. povinen poskytnout účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. V závěru rozhodnutí pak krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004 - 64, www.nssoud.cz. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud již neprošetřoval, zda jsou u stěžovatele dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

Nejvyšší správní soud souhlasí s tvrzením stěžovatele, že krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004-64, se netýkal problematiky soudního přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a nezohledňoval proto specifičnost samotného řízení o udělení mezinárodní ochrany, jakož i jeho přezkumu, ani skutečnost, že stěžovatelem je cizinec, tedy osoba neznalá právních předpisů České republiky ani českého jazyka a na předmětnou problematiku proto není přílehlavý. Kasační soud je nadto přesvědčen, že závěr vyplývající z citovaného rozhodnutí nebyl aplikován v plném rozsahu, neboť krajský soud nezohlednil všechna hlediska, která jsou vymezena ve shora uvedeném rozhodnutí. Podle tohoto rozhodnutí je kritériem pro úvahu soudu o potřebě ochrany zájmů žalobce při rozhodování o jeho návrhu na ustanovení advokáta především formální a obsahová úroveň žaloby (ve věci, která není po stránce skutkové a právní složitá); obsahuje-li žaloba veškeré náležitosti (je sepsána perfektně) a žalobce neuvede jediný důvod, jímž by svou způsobilost hájit si sám své zájmy před soudem zpochybnil, soud žádost jako nedůvodnou zamítne, aniž by se musel zabývat splněním další podmínky ust. § 35 odst. 7 s. ř. s., tj. splněním předpokladů pro osvobození od soudních poplatků. Ačkoliv bylo v souzené věci naplněno hledisko vysoké formální a obsahové úrovně žaloby, nelze s krajským soudem souhlasit, že by se v dané věci nejednalo o věc po skutkové a právní stránce složitou, či že by stěžovatel neuvedl jediný důvod, jímž by svou způsobilost hájit si sám své zájmy před soudem zpochybnil. Jak vyplývá z obsahu spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, stěžovatel nejenom, že uvedl konkrétní důvody, na základě kterých žádal o ustanovení zástupce, a to v podání ze dne 10. 1. 2008, ale rovněž otázka soudního přezkoumání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany v případě žadatele pocházejícího z Kazachstánu činí posuzovanou věc po skutkové a právní stránce složitou.

Z jiných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která výše naznačenou problematiku postihují a neopomíjí proto skutečnost, že účastníkem předmětného řízení je cizinec v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vhodné připomenout zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, publikovaný pod č. 108/2004 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že „*při rozhodování o ustanovení zástupce soudem žalobci (§ 35 odst. 8 s. ř. s.) přiblíží soud při posuzování otázky, zda je zastoupení třeba pro ochranu práv, kromě majetkových poměrů také k dalším osobním poměrům účastníka řízení; je-li žalobcem cizinec, přiblíží soud také k jeho znalosti českého jazyka a orientaci v právním řádu České republiky.*“ Ostatně požadavek, aby se krajský soud zabýval komplexně tím, zda je takového zastoupení třeba k ochraně práv tohoto účastníka řízení, byl potvrzen i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 19/2003 - 45, publikovaném pod č. 492/2005 Sb. NSS.

Největší důraz je potom podle kasačního soudu třeba klást na jeho rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 6 Azs 306/2005 - 66, www.nssoud.cz, v němž vyjádřil názor, že „*podal-li žadatel o azyl perfektní žalobu proti rozhodnutí o neudělení azylu a k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.), lze očekávat, že soud o žalobě rozhodne bez jednání, takže při perfektnosti žaloby by ustanovení advokáta žalobci soudem nijak nepřispělo k ochraně jeho práv.*“ Výkladem *a contrario* pak z tohoto rozhodnutí vyplývá, že v situaci, kdy stěžovatel sice podal perfektní žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, avšak k výzvě krajského soudu vyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, nemůže krajský soud v souladu s ust. § 51 s. ř. s. rozhodnout o žalobě bez jednání a lze tedy očekávat, že ustanovení zástupce přispěje k ochraně práv stěžovatele. A právě o takovou situaci, jakou vykresluje tento rozsudek Nejvyššího správního soudu, se jedná i v souzené věci, neboť na perfektní žalobu stěžovatele navázal jeho nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, který byl součástí přípisu ze dne 26. 11. 2007, a žádost o ustanovení zástupce obsažená v podání ze dne 10. 1. 2008.

Argumentace krajského soudu, že jazyková bariéra bude odstraněna ustanovením tlumočnicka z mateřského jazyka stěžovatele a neznalost právních předpisů České republiky bude vyrovnána splněním poučovací povinnosti krajského soudu ve smyslu ust. § 36 s. ř. s., však v žádném případě nemůže postihnout všechny situace, které mohou při jednání krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nastat, a to navíc v tak skutkově a právně složitém případě, o jaký se v této věci jedná. Podle názoru Nejvyššího správního soudu by krajský soud ve snaze maximálně chránit práva stěžovatele jako účastníka řízení tím, že mu poskytne poučení o jeho procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěl újmu, mohl narušit křehkou rovnováhu mezi právy účastníků řízení a porušit tak zásadu rovného postavení účastníků řízení, jež má svůj ústavněprávní základ v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a v čl. 96 odst. 1 Ústavy.

Této nežádoucí situaci lze však předejít tím, že pokud budou splněny podmínky v ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., ustanoví krajský soud účastníku na jeho žádost zástupce. Soud tím nejenom zabrání možnému porušení čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ale zároveň splní svou povinnost zajistit účastníkům stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Současně bude naplněn čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, a to od počátku řízení.

S ohledem na výše uvedené lze přisvědčit argumentaci stěžovatele, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro ustanovení zástupce, resp. zda-li je ustanovení zástupce třeba k ochraně práv stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud shledal tuto stížní námitku důvodnou a krajský soud je povinen se v dalším řízení náležitě vypořádat s výše uvedenou judikaturou týkající se problematiky ustanovení zástupce.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti požádal o ustanovení zástupce. Nejvyšší správní soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť nejenom, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publikovaným pod č. 486/2005 Sb. NSS, není nedostatek právního zastoupení (ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.) v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobci (stěžovateli) důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti, ale rovněž v situaci, kdy Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti bez nařízení jednání a kasační stížnosti stěžovatele vyhověl a napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil, neshledal, že by to bylo třeba k ochraně práv stěžovatele. Ostatně tuto podmínku ve své žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti stěžovatel ani dále nerozvedl.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu